Р Е Ш Е Н И Е
№ 3291

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 16.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **12201** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Й. И., с адрес за призоваване [населено място], жк О.-2, [жилищен адрес] срещу Решение № РО-848/15.11.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № 580423/64/09.08.2013 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване при СУ „СО".

В жалбата, от съда се иска да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Твърди се, че административният орган е направил погрешни изводи, приемайки, че не са налице изискуемите в закона предпоставки за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Инвокирани са доводи, че работата на оспорващата в Комбинат „К." ѝ дава възможност да се пенсионира преференциално при условията на първа категория труд.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващата се явява лично и чрез пълномощника си адвокат С., поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни доводи в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Директорът на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата, като неоснователна и моли, процесните актове да бъдат оставени в сила, като законосъобразни.

Административен Съд С.-град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по жалбата и се

запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:
Между страните не се спори, че С. И. е направила искане за отпускане лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74, ал.1 от КСО, както и социална пенсия за инвалидност по чл. 90, ал.1 от КСО /отм./ със заявление вх. № 02002187/05.04.2006 г. С Разпореждане № [ЕГН] от 31.05.2006 г. исканите пенсии са отпуснати от 18.01.2006г. /датата на инвалидизирането/.
Със заявление вх. № МП-66009/08.07.2013 г., оспорващата е поискала отпускане на отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО. Към заявлението си за пенсия,същата е приложила изискуемите документи за осигурителен стаж и доход.
Въз основа на представените документи за осигурителен стаж, към датата на подаването на заявлението, длъжностното лице по пенсионно осигуряване първоначално е приело, че И. има осигурителен стаж в размер на 11 години, 11 месеца и 22 дни от първа категория и 15 години, 08 месеца и 01 дни от трета категория или общ осигурителен стаж превърнат по реда на чл. 104 от КСО в размер на 35 години, 07 месеца и 18 дни.
Разглеждайки представените документи, компетентният административен орган е приел, че не са изпълнени и условията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, тъй като жалбоподателката е навършила изискуемата възраст - 55 години, 02 месеца и 15 дни, има стаж от първа категория над 10 години, но сбора от възрастта и осигурителния стаж е в размер на 90 години, 10 месеца и 03 дни, което е по-малко от изискващите се 94 точки за 2013 г.
Я. е обжалвал това разпореждане на основание чл. 117, ал. 2 от КСО.
С Решение № РО-848/15.11.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град е оставил без уважение жалбата му срещу разпореждането.
За изясняване на обективната истина, на основание чл. 171, ал. 2 от АПК, съдът е допуснал изслушване на съдебно-икономическа експертиза, чието заключение не е оспорено от страните и е прието като доказателство по делото.
Административен Съд С.-град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на С. И. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, пратката е получена от съпруга ѝ на 25.11.2013 г. Жалбата е подадена чрез административния орган, по пощата, видно от положеното върху приложения към преписката плик клеймо на 06.12.2013 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, участник в административното производство по издаване на акт, с който се засягат негови законни права и интерес и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
За да откаже отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст, административният орган е приел, че изискуемите предпоставки по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО /в редакцията към м. 12.2012 г./.
По силата на тази разпоредба до 31 декември 2014 г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд и 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират ако отговарят на изискванията за

сбор от осигурителен стаж и възраст по чл. 68, но не по-рано от 47 години за жените и 52 години за мъжете при първа категория труд и 52 години за жените и 57 години за мъжете при втора категория труд.
Страните нямат противоречие относно длъжностите, заемани от оспорващата, както и относно категорията на положения труд.
Съдът намира, направените от органите на ТП на НОИ, [населено място] изводи за правилни и законосъобразни по следните съображения.
На това място следва да се обсъдят събраните по време на проведеното съдебно и по-точно заключението на СИЕ.
Експертът е анализирал коректно наличните документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.
Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.
Вещото лице е направило изчисления, според които осигурителния стаж на жалбоподателката, при съобразяване изискванията на § 4 от КСО и при условията на чл. 104 от КСО възлиза на 35 г., 07 м., 18 дни, така както го е изчислил и пенсионният орган.
Сборът от осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката е сумата от възраст 55 години, 02 месеца и 15 дни и трудов стаж 35 години, 07 месеца и 18 дни, която възлиза общо на 90 години, 10 месеца и 03 дни, т.е в случая не са налице едновременно изискуемите предпоставки по § 4 от КСО, а именно сборът между възрастта и осигурителния стаж да е 94. В случая положения труд от първа категория от над 10 години е само една от предпоставките за отпускане на пенсия по този ред.
В случая не са налице и основанията за приложимост на разпоредбата на т. 66е от ПКТП /отм./, според която следва да се установи наличието на два едновременно съществуващи елемента: 1. положен труд в продължение на двадесет години и 2. полагането на този труд да е на някоя от визираните площадки, в случая на територията на комбинат К..
Във връзка с изложеното съдът намира, че оспорените актове на органите на ТП на НОИ, [населено място] не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Постановяването им е извършено от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъдат оставени в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.
Предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия на основание чл. 143 ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8, във връзка чл. 7, ал. 1, т. 4, във връзка с § 1 от ДР от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да се присъди сумата от 300 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Й. И., с адрес за призоваване [населено място], жк О.-2, [жилищен адрес] срещу Решение № РО-848/15.11.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № 580423/64/09.08.2013 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване при СУ „СО".

ОСЪЖДА С. Й. И., с адрес за призоваване [населено място], жк О.-2, [жилищен адрес] с ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ, [населено място] на основание чл. 143 ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8, във връзка чл. 7, ал. 1, т. 4, във връзка с § 1 от ДР от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 300 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.